

Jak pekli chleba z bílé mouky

Človíček a Človíčka už spolu žili několik let, a protože nikdy nezahálieli a pořád něco dělali, měli to doma už docela zařízené. Domeček byl malý, pěkný, s pevnou střechou a na oknech byly okenice, které na noc zavírali, aby jim nějaké zvíře náhodou nekoukalo dovnitř nebo tam nevlezlo. Buvolovi postavil Človíček stáj, ve které si zvykl, takže už ani vztekle nekopal, jenom bučel, když měl hlad. To hned dostal tolik trávy nebo sena, kolik potřeboval, takže nikdy hlad neměl.

Človíček byl rád, že má takového pomocníka, protože s buvolem vozil dříví z lesa, aby měli zásobu na zimu, nebo kameny, když potře-

boval něco postavit. To ho potom chválil a poplácával. Buvol přitom přežvykoval, koukal na Človíčka jako by říkal:

„Dobře, dobře, vždyť jsme se tak domluvili!“

V létě pouštěl Človíček buvola na louku, aby se napásl zelené trávy, na které si pochutnával. Aby mu daleko neutekl a nezatoulal se, přivazoval ho k dřevěnému kůlu, který hluboko zarazil do země. Buvol vykusoval trávu kolem dokola a byl spokojený, protože mu nic nechybělo.

Jednou ale zaslechla Človíčka hlasité bučení a dupání a zvědavě vykoukla z domečku, co se to děje. Buvol pobíhal po louce, švihal ocasem, třásl hlavou a táhl za sebou zaražený kůl, který do země vyrýval hluboké brázdy.

„Človíčku! Ten buvol se snad zbláznil. Běhá po louce jako splašený, pojď se na to podívat!“ volala nahlas. Človíček přiběhl, drbal se na hlavě a kroutil hlavou, co to do buvola vjelo. Potom se k němu rozběhl, chytil ho za rohy a začal mu domlouvat.

„Jen klid, jen klid, copak se ti to stalo?“ Buvol se zastavil, ale hrabal kopyty a vrtěl hlavou sem a tam. Človíček nevěděl, co ho tak vylekalo, hladil ho, až najednou uslyšel slabé bzučení, které vycházelo z buvolovy hlavy. Podíval se mu do ucha a vytáhl komára.

„Komár v uchu, hrůza!“ řekl Človíček, zamáčkl ho a odvedl buvola do stáje.

Všechny práce, na které bylo potřeba víc síly, dělal Človíček, ale Človíčka toho uměla taky dost. Starala se o slepice a holuby, ošetřovala zahrádku a udržovala domeček, pekla placky na rozpálených kamenech, uklízela, protože Človíček moc pořádný nebyl a věčně něco hledal.

Když byla se vším doma hotová, chodila do lesa, trhala borůvky, maliny, ostružiny a sbírala kaštiny.

Na zpáteční cestě si vždycky natrhala kytičky, které dala doma na stůl do nádoby s vodou, aby to tam měli hezké. Jednou našla na louce takové klásky s dlouhými fousy, které se jí obzvlášť líbily, a tak jich natrhala plnou náruč. Vydržely dlouho, nezvadly tak brzo jako jiné kytky, jenom za čas uschly. Vysypala se z nich zrníčka a byl jich plný stůl. Človíčka je smetla do dlaně, chtěla je vyhodit, ale pak jí to nedalo a strčila je do pusy. Byla tvrdá, ale chutnala dobře. Vzala kámen, tloukla do zrníček, až z nich byl bílý prášek. Naslinila prst, olízla a chvílku pomlaskávala.

„Chutná to líp než mouka z kukuřice nebo fazolí. Upeču z nich placky,“ řekla si Človíčka.

Večer voněly na talíři a Človíček se do nich zakousl. Všechny je snědl a byl by jich snědl ještě víc, ale už žádné nebyly. Aby placky mohli upéct častěji, rozhodli se, že nasbírají klásků víc a příští rok je zasejí. Několik dní chodili a natrhali jich tolik, až je všechny vysbírali. Zrní nasypali do vysokého džbánu, ten přikryli, aby se na něj nedostaly myši. Ty by jim nic nenechaly.

Na jaře přeryl Človíček zahrádku, udělal záhonky a Človíčka do nich zasadila všechno, co potřebovali. Zelí, mrkev, saláty i ředkvičky, nikde nezbylo ani místečka.

„Ach já, na obilí jsme zapomněli. Ted' už žádné místo nemáme!“ řekl Človíček a drbal se na hlavě.

„Ale máme! Podívej se na louku. Od loňska už je napůl zoraná. Tam obilí vyrostě!“ řekla Človíčka.

„Dobrý nápad. Ale zoráno je málo!“ bručel Človíček, ale v duchu ho mrzelo, že na to nepřišel sám.

Zarazil kůl, vyvedl buvola a přivázal ho k němu. Potom křikl „hyjé“, buvol táhl, Človíček tlačil kůl do země, a tak vyoral ještě další brázdy. Asi deset jich bylo. Rozházal zrnka po poli a brzy všude vyrostly ze-

lené rostlinky. Obilí vyrostlo a dozrálo do zlatova. Posekali ho, z klásků vytřepali zrníčka a bylo jich tolik, že naplnili tři pytle. Zbývalo jen zrníčka rozdrtit a udělat z nich mouku.

Človíček uřízl silný kůl, dole ho zakulatil a Človíčka s ním začala zrní roztloukat. Práce to byla těžká, za hodinu už toho měla dost, záda i ruce jí bolely, takže už jenom hekala a kůl sotva zdvihala. Když už opravdu nemohla, zavolal na ni Človíček:

„Človíčko, nevíš, kde je ta sekera, s kterou jsem včera štípal dříví?“

Človíčka našťavaně otočila hlavu a křikla zpátky:

„Jak to mám vědět, když jsi tak nepořádný a věci po sobě neuklízíš!“ Jen to dořekla, upustila kůl a ten jí spadl rovnou na palec u nohy. Človíčka vykřikla bolestí, odhodila kůl a kulhala zpátky do domečku.

„Kvůli tobě mám palec na placičku! Nic už neroztloukám. Dělej si to sám!“ zlobila se Človíčka a šla si ochladit oteklý palec do řeky.

Človíčkovi jí bylo líto, začal tedy drtit obilí sám. Dvakrát kůlem bouchl do zrní, ale po třetí nějak nedával pozor a praštil se do palce taky. Potom seděli oba v domečku a dávali si na palce studené obklady.

